

Risipind din dragoste

„Cand Isus era in Betania, in casa lui Simon leporsul, s-a apropiat de El o femeie cu un vas de alabastru cu mir foarte scump; si pe cand sta El la masa, ea a turnat mirul pe capul Lui”

(Matei 26:6-7)

Cine dintre creștini și mulți alții, n-au auzit despre Maria Magdalena, despre vasul ei de alabastru în care a strâns prețul unei averi în mirul de nard curat pe care apoi l-a turnat pe capul Domnului în casa lui Simon din Betania?

Alabastrul era vasul de lut poros, special folosit ca parfumul să emane mirosul încet și atât cât era nevoie să facă aerul din apropierea lui plăcut, fără a fi nevoie să fi e spart.

Comentatori, ispravnici ai cifrelor acum ca și atunci, se pot întrece în măsurarea, cântărirea, evaluarea acestei fapte. Pe de o parte cheltuirea sursei de existență pentru ani de zile, pe de altă parte frustrarea săracilor de mila ce li se cuvenea, inutilitatea risipei. Utilizarea mirului mirositor în cantitate așa de mare avea o justificare doar la decât la îmbălsămare.

Evangelheliile spun că mirul Magdalenei era „foarte scump”, de „nard curat”, ceea ce făcea comentariile și mai drastice. Rezultatul era „nechibzuința” Mariei și vinovația Domnului că accepta nechibzuința ei.

De ce a spart Maria vasul de alabastru? Era gandita fapta ei?

Da, era un gest de iubire. Ea a inteles ca Isus va muri pentru omenire, si in intristarea ei, a dorit sa-l onoreze. De cele mai multe ori gesturile de iubire nu pot fi explicate. Ele sunt propria lor explicatie.

Printre cei aflatii in casa lui Simon era unul care credea ca el stie sa explice gestul Mariei. Se ridica sa comenteze. E Iuda.

“Risipa!” spune el. “Uleiul trebuia sa fie vandut si dat saracilor!” Ca si cum din banii lui sau ai obstii se cumpara-se vasul... “Expertul în finanțe”, a evaluat această pierdere dintr-o privire. „Trei sute de lei”, câștigul unui om pe un an de muncă. Nu dupa mult timp inasa Iuda il tradeaza , il vinde pe Domnul Isus cu 30 de arginti.

Puse alături, fapta Mariei și a lui Iuda, ce contrast. Ce „lucru frumos” a făcut ea pentru Domnul, ce „lucru urât” a făcut el. Atât de frumos lucrul făcut

de Magdalena, că Domnul zice că „oriunde va fi propovăduită Evanghelia în toată lumea, se va spune și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei”,

Aroma parfumului acela a strabatut veacurile, pana la noi, și iată că spunem și noi acest lucru în propovăduirea noastră, după două mii de ani.

Isus a corectat gandirea lor deformata. **“Lăsați-o în pace; de ce-i faceți supărare? Ea a făcut un lucru frumos față de Mine...;”** Actul femeii nu a fost deloc o risipa, ci un gest minunat. Mai mult momentul a fost perfect ales. Femeia aceasta recunoscuse prilejul de aur pe care l-a avut de a aduce un omagiu Mantuitorului. Saracii pot fi ajutati oricand, dar numai odata in toata istoria lumii putea fi uns Mantuitorul in vederea ingroparii Sale.

Gestul Mariei, prin gingăsia și semnificatia lui, e unul din cele mai emotionante din câte pot fi întâlnite in istoria omenirii.

Momentul sosise și o femeie singuratică, patrunchi și de discernământ spiritual, a prins acest prilej și l-a fructificat. Fiind convinsă de adevărul prezicerilor Domnului cu privire la moartea Sa, ea își va fi zis: „**Ori acum, ori niciodată!**” Și Cuvântul demonstrează ca ea a avut dreptate.

Maria s-a strecurat, apoi, printre cei ce o certau, pentru a intra în istoria iubirii, și pentru a aprinde în inimile multor oameni dorința de a sparge un vas de alabastru pentru semeni, din dragoste pentru Mantuitorul. Împarați, urmași să se ridice și să cadă, numele monarhilor și al cuceritorilor urmași să fie uitate, dar fapta acestei femei avea să fie immortalizată pe paginile istoriei sacre. Fapta Mariei s-a prefăcut într-un exemplu de devotament.

Orice „lucru frumos” are o istorie de sacrificiu.

“ Lasa Iuda, n-o muștra,
și n-o mai fa sa planga!
Tu nu stii cu ce truda grea
a vrut Maria-n cinstea Mea,
un vas de mir sa franga.
Un cer întreg va izbucni
din cupa sfaramata,
iar cand cei plansi ma vor iubi,
tu mirul scump nu-l vei simti,.....
vai, Iuda, niciodata.”

Dupa cum un bijutier plaseaza un diamant pe fondul de catifea neagra, Duhul Sfânt și autorul uman inspirat de El, Matei, scot în evidență cu multa maiestrie splendoarea iubirii unei femei pentru Domnul nostru, în rastimpul dintre întunecatul complot al ierarhiei religioase și urzirea lui Iuda.

De altfel acest incident, sparge pentru moment tensiunea și atmosfera sumbră, creată de actul de tradare al preoților, de meschinaria ucenicilor și de

perfidia lui Iuda. Jertfa ei costisitoare a exprimat profundul ei devotament pentru Domnul Isus, reliefand de fapt, ca nici un dar nu era prea scump pentru el.

Unii din cei prezenti acolo, dar mai ales Iuda, au considerat gestul acesta o risipa enorma. In ochi lor femeia aceasta era o risipitoare si nesabuita.

Si unii din vremea noastra considera ca este o risipa sa dai un an din viata ta Domnului, ca sa nu mai spun ce totala irosire ar fi pentru ei sa-I dai intreaga viata Domnului.

Ceea ce trebuie sa invatam dintr-o asemenea istorisire, este ca prilejurile spirituale nu stau pe loc. Asadar depinde de noi sa prindem prilejurile care ne sunt oferite, facand tot ce putem pentru Mantuitorul. Oricat I-am darui din viata noastra nu poate egala comoara nepretuita pe care El ne-a oferit-o pe dealul Golgotei castigand mantuirea pentru fiecare dintre noi. De aceea El cu adevarat merita orice act de inchinare care umple curtile raiului cu mireasma lui aleasa, fiind consemnat definitiv in memoria Domnului.

Biblia ne vorbește de parfumul de **nard curat**. Intenționat a folosit Dumnezeu cuvântul **“curat”**, ca să arate că este vorba de un lucru spiritual.

Vase de alabastru pot fi sparte oricand si in orice comunitate. Si n-ar fi decat foarte frumos sa se intample asa. Si daca se va ridica cineva sa ne certe, un Simon sau Iuda crezandu-se intelept, care ne va acuza de nechibzuinta stand gata sa ne calculeze pierderile, strigand “Risipa!”, Mantuitorul va interveni in favoarea noastra si peste ploaia de critici, ca si in casa lui Simon, glasul Domnului va fi auzit: **“Lasati-i in pace,ei au facut un lucru frumos pentru mine”**.

Un „lucru frumos” făcut de cineva pentru Domnul, este de fapt o infimă parte din „lucrul CEL MAI FRUMOS” făcut de El pentru fiecare dintre noi.

Pe cruce a murit în locul nostru. Nu a dat nici valoarea lucrului pe o lună, nici pe un an, nici tot ce avea, ci S-A DAT PE SINE ÎNSUȘI. Iubirea lui Dumnezeu a miresmat din răstignirea lui Iisus pentru noi și va fi pomenită în orice propovăduire a Evangheliei până va veni El.

Acum, de la dreapta Tatălui din cer, El privește peste noi oamenii și cu bucurie e gata să spună despre oricine, **„a făcut un lucru frumos pentru Mine”**. Să ne grăbim să facem acest „lucru frumos pentru El”.

Sa adunam cu grija fapte de bunatate si iubire in vasul nostru de alabastru, iar mireasma lor s-o purtam pretutindeni cu noi.

"Sa nu obosim in facerea binelui, caci la vremea potrivita vom secera, daca nu vom cadea de oboseala" (Gal: 6 : 9)

Silviu Hangea